

ki je bridko vzdihnil: 'Ježeš, Marija.' Videl nisem nič, slišal tudi ne več, samo prekrizal sem se in jo hitro pobiral naprej. Šele pozneje sem se spomnil, da bi bil moral vsaj vprašati, kdo je. Res me je bilo malo strah, a požrl me pa le ni, ker sem še danes tukaj.«

Med tem pripovedovanjem se je v nekem kotu dvignil možiček in nepremično buljil v očeta. Ko je ta končal, je začudeno vprašal: »Kaj? Ti si bil tisti strah, ki me je iz teme oplazil po obrazu? Do danes sem bil prepričan, da je bila to grešna duša, ki hodi nazaj na ta svet, ali pa sam bognavar. No, zdaj bom zopet mirno spal, ker je rešena ta uganka.« — Navzoči so se smejali možičku, ki mu je kar iz oči gledal strah.

Kmetič je kmalu plačal in odšel. Menili so se potem, da možakar najbrž ni imel prav čiste vesti. Mnogo se je tožaril svoja leta. Potem je pa kar naenkrat vse opustil in se pobotal s sosedi. Vsem se je zdela čudna ta nenadna sprememba. Začel je tudi hoditi po božjih potih, kar prej ni bila njegova navada. Hodil je do tedaj rajši po sodnijskih.

»Časih, je pa le dobro malo strahu,« je pripomnil nekdo. »Škoda, da si mu razvozlat uganko, dedca se lahko zopet loti stara pravdarska strast.«

Gosti so začeli odhajati na vse strani. Odšla sva tudi z očetom.

Pozneje sem čul, da se je oni mož še enkrat zahvalil očetu, ker ga je v tisti noči nevede in nehote oplazil po obrazu. Po tistem dogodku se je nehal pravdati, ker je bil prepričan, da je bil to opomin. Vračal se je ravno iz mesta, kjer je pred sodnikom nekaj govoril, o čemer ni bil dobro prepričan. Tisti udarec po ustnicah ga je spokoril za vedno.

Danilo Gorinšek:

Mati — mučenica.

*Mati — to je svečenica,
ki živi ljubezni čisti,
ki te varuje na spelu,
polnem zmot, laži, zavisti.*

*Mati — to je mučenica:
dasi tebi vse življenje
le žrtvuje nesebično,
skoro otone v pozabljenje.*

*Mati vsaka je svetnica:
svečenica — mučenica
— dasi vse to ve, — od tebe
nikdar ne odvrne lica.*